

— Напиши имъ писмо тогава!

— Нѣмамъ право и това да сторя. И Хаджи Димитъръ е войвода и има своя чета.

— Пиши тогава на твоитѣ момчета!

— Тѣ вече не сж мои. Па и да имъ пиша — тѣ по-скоро ще паднатъ избити, отколкото да се предадатъ.

— Моля те, — казва Али бей, — язъкъ е за момчетата!

Молбата и настойчивостъта на пашата кара Караджата да види своя врагъ смаленъ и изпадналъ въ тревога. Тогава чувството за гордостъ и мжката за робията заговарятъ. Той казва, че е късно да се съжаляватъ борцитѣ и ония, които ще бждатъ избити покрай тѣхъ. Ще пострадатъ много, но ще се отмъсти за тиранията . . .

Пашата още по-настоятелно моли и увещава ранениятъ соколъ.

— Добре, — казва най-после Караджата, — ще пиша, но нека се даде примирие до утрешния день, за да иматъ възможность момчетата да се посъветватъ . . .

Али бей настоява веднага да се пише, но Караджата отказва. Пашата дава заповѣдь битката да започне.

Връзватъ Караджата, качватъ го на по-